

CORONES

*Oculi autem ejus sicut flamma
ignis ET IN CAPITE EJUS DIADEMA-
TA MULTA, habens nomen scrip-
tum, quod nemo novit nisi ipse.*

Apoc., XIX, 12.

AL EXCM. Y ILM. SR. BISBE DE VICH, DR. D. J. TORRAS Y BAGES

ESMERAGDES

Els Patriarques.

Oh, els dolsos Patriarques de barbes infinites
qui prenen el somriure del lluny dels horitzons,
y giran les mirades exemptes de sospites
y alsan la mà quan neva per heure borrallons!

Reposan en el bàcul florit de benhauranses,
sa veu es una brisa de pau que s'esvaheix;
y'l plectre d'or del àngel que diu les mil lloanses
se'l passen y l'axecan y guaytan com lluheix.

Els cercles radiosos de perfeccions divines,
rihent de goig, els prenen com celestials joguines
y com infants els obren per veure què hi hà dins.

Els parlan en coloquis suaus y delectables,
y al onejar sens fites dels càntichs perdurables
a la llur falda gronxan els rossos querubins.

CARBONCLES

Els Profetes.

Oh, els solemnials Profetes de veu que fueiteja
y fa brollar sagnosos vapors en els festins!
travessan els misteris ab glavi que flameja,
y tenen els ulls foscos de veure tan endins.

Ells viuen en les cimes; la broma temptadora
s'esquexa y fuig, si guayta sos ulls llampeguejà';
alsan les mans assobre l'onada moridora,
els duen aygua'ls núvols, les àligues el pa.

Y acatan sos presagis d'horror totes les coses:
s'esfondran els imperis, cau l'ídol entre roses
al càntich dels Profetes, salvatge y resplendent.

Llur veu té una amenassa que fa ajupir la testa;
a les espatlles duen la nit y la tempesta
y passen sobre'ls pobles com l'udolar del vent.

CRYSOLITES

Els Apòstols.

Oh, els benhaurats Apòstols de faç meravellada,
com la planura ardenta solcats y emmorenits,
guaytant tothora sense fadiga llur mirada,
els peus petjant tothora camins axerrehits!

La boca els era closa, l'orella se'ls obría
y un auba iluminava son esperit confós;
sos ulls veyan estàtichs la Nova Lley, qu'exia
gemada y perlejanta del pou misteriós.

Un dubte devegades ò una foscó'els torbava,
mes un esguart del Mestre les ànimes calmava;
y anavan sense dirsho, quan Ell era dorment,

a veurel de puntetes entre la nit obscura,
y'ls pobres cors glatían d'amor y de pahura
y'ls aspres dits tocavan la roba resplendent.

GRENATS

Els Martres

Oh, els Martres qui contemplan la volta enlluernadora,
 ab els palmons aurífichs y en triomfal concert,
 cantant pels llavis trèmols devant la nova aurora,
 cantant per les ferides que'ls homes han obert!

El poltres ja caygueren, les llanses y estenalles,
 y ells han volat pels ayres ab un immens clamor;
 tenen els ulls qu'espurnan del xoch de les batalles
 y son una riuada de sanch feta esplendor!

Sobre la lluna impera Maria dolça y clara
 ab tremolors de Verge y ab quietuts de Mare,
 poncella de tendreses y estel de castedats,

y'ls Martres s'agenollan cantant la lletania,
 y senten la dolcesa que baxa de Maria
 y en un mar blau s'enfonzan llurs cossos cargolats.

DIAMANTS

Les Verges.

Les Verges son tan blanques que llur blancor tremola,
 l'estel que llu en sos hàbits fa un sò de cascabell;
 llur veu es una clara cascada que rodola,
 llurs brassos son tan dolços d'acariciar l'Anyell.

Jugant, fan les boyrines, els borrallons y'ls iris,
 y besan les colomes de candorosos vols,
 y's posan en garlandes y passen entre'ls lliris
 dansant en l'herba curta que solcan rierols.

Y allà en la Prada eterna hi hà les mirades blanques;
 se sent inestroncable murmuri de fontanes,
 claror d'argent travessa la calma del espay.

La Prada es infantívola, la Prada es riallera,
 y pura, d'un vert tendre, s'hi axeca una Pomerà
 coberta de poncelles que no's desclouen may!

AZABETGES

Les Viudes.

Oh, el trist rosari negre de Viudes endolades,
 les boques sanglotantes y'ls rostres abatuts,
 les galtes ploraneres, les veus apaybagades
 y les mirades febles vers horitzons perduts!

Mes poch a poch devenen calmades y pacientes,
 d'aroma les envolta la llarga soletat,
 y van silencioses y obscures com serventes,
 omplint la llantia d'oli, y el cor de suavitat.

Mentres el vent allunya les cendres de les roses,
 ferventes s'agenollan demunt les fredes lloses
 y versen ignorades els bàslems y'ls conhort

Sota la Creu romanen porugues y arraulides,
 mes en les nits obscures d'hivern, y gelebrides,
 s'eleva'l dols somriure del Crist dintre sos cors.

AMETYSTES

Els Bisbes.

Oh, els Bisbes qui caminan ab bàcol cargolat,
 la mitra d'or y pedres, la roba violada,
 son els qui benehexen ab una mà enguantada,
 son els qui alsant els brassos proclaman l'Unitat!

Llur veu es sana y forta com un clarí novell;
 les lletres acurullan d'uncions y sapiencies,
 devallan de sos llavis cascades d'indulgencies
 y en mitx de les tenebres fulgura son anell.

Y ells qu'en els tronos seuen y en els coxins reposan,
 qu'als Reis escomunican y a les Nacions s'imposan,
 per l'alta Gerarquía voltats de resplendors,

venen del fons dels segles serens y incommovibles
 y reman ab les crosses sobre les mars terribles
 y's van passant la barca dels Dotze Pescadors.

CALCEDONIES

Els Confessors.

En mitx de les tempestes que sobre'l món rodolan,
els Confessors elevan ingènuus, a chor,
la professó d'antorxes ab flams que no tremolan,
els càntichs que s'allunyan com una boyra d'or.

Els ab son pas adormen les ires de l'onada,
ells tenen la paraula pietosa com la mà,
ells versen els miracles com gotes de rosada
demunt la flor marcida del Cansament humá.

Delmats per les batalles ab les visions impures,
crostats per les miseries, cenyits de les tortures,
son boxos simplicíssims en el desert immens.

Mes ay, el bruyt dels homes s'exalta cada día;
la terra'ls fa anyoransa y el viure melangía;
arriban com un'ala, se'n van com un incens.

TOPACIS

Els Doctors.

Ressechs de les vigilies y esgroguehits de ciencia,
el Divinal Triangle sos ulls fa resplandí;
son la dolsor ses barbes, ses mans la transparencia,
sos llavis son exangües de tant parlà'en llatí.

Son ells, els qui trobaren dintre la celda ombría
el Bosch de Trascendencia, tancat als ulls externs,
y encenen els Concilis y axafan l'Heretgia
y s'alsan en l'Esglesia com faristols eterns.

Son ells, els qu'entre'ls homes que turbulents s'agitan
concisos enrahonan y taciturns meditan,
son ells, de veu qu'arriba com desde un món llunyà.

Son el cant plà del orgue sobre la gent que crida;
ses mans son arrugades de sapiguer la Vida,
ses testes son tan blanques de l'Espit Sant que hi và.